

arkus

Jela Milošichová
Záhada pre Adrianu

DETEKTÍVA
PRE
MLÁDEŽ

STRATENÝ EGYPTSKÝ POKLAD

Jela Mlčochová

**Stratený
egyptský poklad**

Copyright © Jela Mlčochová, 2003
Cover Design © Ružena Danayová, 2003

e-mail: vydarkus@vydarkus.eu
www.vydarkus.eu

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2011

*Autorka ďakuje Literárnemu fondu za poskytnutie tvorivého
štipendia na napísanie tohto diela.*

Muž sa prikrčil vedľa steny. Tma, ktorá zavládla v miestnosti, ho riadne znepokojila. Tá mizerná baterka mala predsa vydržať oveľa dlhšie!

Dlaňou prešiel po hladkej stene. Nikde žiaden výstupok. Ako ten prekliaty mechanizmus vlastne funguje? A možno sa pokazil. Ktovie, kedy ho naposledy niekto skontroloval.

Už dávno nikto. Nik nevie, že tu niečo také vôbec je.

A nik nevie ani o ňom.

Nenájdu ho tu.

Tak to teda nie! Vzchopil sa, päťami zabúchal na stenu a zakričal. Raz, dvakrát, trikrát. Potom stíchol a počúval.

Zo sveta za stenou k nemu nedoľahol nijaký zvuk.

Nič to. Oddýchne si, a potom to skúsi znova. Alebo niečo vymyslí. Doteraz vždy niečo vymyslel. No teraz je unavený. Veľmi unavený...

Oči sa mu zatvorili.

Zaspal.

Faraón sa zahľadel na pyramídu. Teraz, keď stál celkom pri nej, pripadala mu väčšia než kedykoľvek predtým. Bola vysoká, akoby sa dotýkala samotného neba. A tak to aj malo byť. Cez ňu splynie s božstvom i on, vráti sa tam, odkiaľ prišiel. Je boží syn a jeho pobyt na Zemi sa kráti.

Ale neodíde len tak. Zanechá na Zemi niečo, vďaka čomu na neho budú spomínať ľudia i dávno po jeho odchode.

Pozoroval, ako na modročiernu oblohu vychádza Mesiac. Bol okrúhly a bledý. Jeho studené svetlo sa rozlialo po okolí a rozdelilo krajinu na územia, ktoré boli biele a na územia, ktoré boli čierne.

Svetlo a tieň. Stará hra. Svetlo mení vzhl'ad vecí.

Faraón sa usmial. Pohrá sa so svetlom a tieňom a možno sa nenájde nikto, kto odhalí jeho tajomstvo.

Adriana otvorila oči. Sen bol razom preč, ale nepríjemný pocit z neho zostal.

Faraón. Mal čudný pohľad. Neľudský. Akoby ani nebol človekom.

Pokrútila hlavou. Ale veď to naozaj nebol človek, iba príznak. Bytosť zo sna. V skutočnosti vôbec neexistuje.

Adriana však napriek tomu mala pocit, že čiernooký faraón sa skrýva niekde nablízku. Len čo si ľahne, podíde k nej, vystrie ruku a...

Hlúposť. Znechutene vzdychla. Môže za to Mesiac. Žiari za oknom ako ozrutné magické oko a spôsobuje, že ju trápia zlé sny. Sny o faraónoch. A o ľuďoch uväznených v tme.

Strhla sa a sadla si na posteli. Čo sa jej to vlastne prisnilo? Videla faraóna, no bol tam ešte niekto... človek, ktorý uviazol za akousi stenou. Kto to bol? Usilovala sa privolať sen späť, no nedarilo sa jej, cítila, že sa mení na chaotické útržky a mizne v nenávratne. Už vedela, že si nespomenie.

Znova si ľahla, cez hlavu si pretiahla paplón a usilovala sa zaspať. Nebude to jednoduché, pretože bol spln, a vtedy vždy spala zle. Teraz bolo navyše teplo, a keď je teplo, spánok nestojí za nič. Urobila chybu, že počúvala rozprávanie správcu galérie. Priškrteným hlasom hovoril o faraónovi, mihotavé svetlo sviečky zmenilo jeho tvár na nepoznanie, a hľa – hneď sa jej do sna priplichtili akési príznaky. S faraónom sa to vlastne celé začalo, práve s ním sa letné prázdniny zmenili na niečo neobyčajné.

Alebo sa to začalo ešte skôr?

1. Odchod na prázdniny

Najprv umrel Veľký Mafián. Teda, on sa volal inak, iba ja som ho tak pomenovala, no spočiatku som o ňom nič nevedela a myslela som si, že mám jednoducho smolu. Ibaže za všetko mohol on. Zobral pero, načarbal pár slov a z našich otravných dní sa vykl'ula celkom slušná detektívka, ba napokon až horor. Keby mohol rozprávať, asi by to vypálilo inak, ibaže on čušal ako zarezaný, pretože mal vraj silný zápal hlasiviek, ktorý sa nepodarilo vyliečiť, keďže medzitým, ako na potvoru, zomrel.

– Asi mu prestrelili hrdlo, – vyhlásila neskôr stará mama.
– Raz som kdesi počula, že pri prestrelenom hrdle sa hlasivky zapalujú mimoriadne silno.

Verila som jej. Keď niečo povie stará mama, musí to tak byť. Občas síce niečo popletie, no v podstate sa vo veciach vyzná. Býva v izbe hneď za vstupnými dverami do nášho domu, a teda má prehľad. Všetko vidí prvá. Navyše sa ničoho nebojí, lebo s ňou sídli v izbe boa, veľhad americký, ktorý sa volá Július Cézar a ktorého raz stará mama kúpila len preto, lebo jej v obchode s exotickými potvorami pripadal opustený. Odvtedy bývajú spolu a stará mama si ho nevie vynachváliť, pretože Cézar je vraj trpezlivý a donekonečna vydrží počúvať, čo mu stará mama rozpráva.

– V skutočnosti ide o to, – uškrnula sa raz Karolína, – že had nemá ruky. Keby ich mal, jednoducho by si nimi zapchal uši a bolo by po trpezlivosti.

Karolína je moja veľká sestra. Má osemnásť rokov, teda je už pomerne stará, a tak si namýšľa, že občas môže starej mame papuľovať. Ibaže starej mame je to fuk, pretože, ako sama hovorí, prežila i horšie veci, než sú Karolínine poznámky a o živote vie svoje.

Navyše sa prihodilo to, že do nášho domu na Brečtanovej

ulici sa vrútila vysoká, ako oheň ryšavá dáma s hákovitým nosom a ozrutným žltो-čiernym dáždnikom, na ktorej bolo zaujímavé najmä to, že používala iba vety s výkričníkmi.

– Chcem hovoriť s majiteľom firmy Bývanie bez problémov! – zvolala dôrazne, čo veštilo, že budú problémy, lebo majiteľom tej firmy je náš oco.

A veru boli. Vysvitlo, že kus stropu holandského domčeka, ktoré montuje firma môjho oca, sa, ktovie prečo, zrútil onej dáme pri raňajkách rovno na hlavu.

– Ja to tak nenechám! – kričala.

– To vám schvaľujem, milostivá, – súhlasila stará mama. – Neporiadok treba hneď a zaraz upratať.

– Nemyslím TO! – zajačala dáma tak silno, až sa zachveli sklá v oknách a ja som začala šípiť, prečo ten strop povolil. – TO tak nechám, prirodzene! Nechám, aby videli! Všetcí! Ale okrem toho nič nenechám na pokoji! Poženiem to vyššie, ešte vyššie, ba dokonca... – zadupotala nohami, – ba dokonca až najvyššie! Čo si myslíte, vy... vy zloději, fušeri, kapitalisti, vydriduchovia, vy... vy podnikatelia!

Búchala dáždnikom po čerstvo navoskovaných parketách a nám začalo byť jasné, že to naozaj nebude len tak.

Ani nebolo.

Keď stará mama vymanévrovala dámu na chodník (čo muselo byť rovnako namáhavé ako vycúvať s plne naloženým kamiónom z prepchatého parkoviska), v dome síce zavládlo ticho, no iba na chvíľu. Čoskoro dnu vtrhol oco a aj on kričal, že sa nenechá urážať a že niektorí zákazníci sú horší ako mor, lepra, horúčka omladníc a daňová kontrola dokopy. A že musí na pár dní kamsi vypadnúť, pretože inak načisto zošalie a rodina príde o živiteľa.

Vytušila som, že sa schyľuje k skvelej dovolenke.

– Kam pôjdeme? – spýtala som sa.

– Tam, kde človeka nevyňuchajú zákazníci! – zachrčal oco.

– Pobrat' sa na onen svet je pre teba ešte privčas, – vl'údne

povedala stará mama.

– Veľkonočné ostrovy, – fučal oco. – Ohňová zem. Guinea Bissau. Madagaskar, prípadne Reykjavík.

– A čo Nižná Hôrka? – spomenula si stará mama na svoju rodnú dedinku.

– Ja nežartujem! – zmodral oco.

– Ani ja. Odkedy do Hôrky zrušili autobus, pretože sa vraj nevyplatil, rýchlejšie sa dostaneš na Ostrov princa Waleského, a ten za mojich mladých čias ležal podľa glóbusu asi centimeter nad severným polárnym kruhom. Teraz je možno o niekoľko milimetrov nižšie, pretože sa dejú čudné veci a nič nie je, ako bývalo, no aj tak ti rozhodne odporúčam Nižnú Hôrku.

Ocova tvár stmavla aspoň o tri odtiene. Zamumlal niečo nezrozumiteľné, vybehol z domu a tresol dverami. No ja som si už bola istá, že naozaj bude dovolenka a zároveň som si s prekvapením uvedomila, že tá vysoká dáma s nosom ako vešiak mi začína byť sympatická.

Zakrátko teda všetci vedeli, že sa ide „niekam ďaleko“. Všetci, to znamená predovšetkým oco a mama, ktorá sa odhodlala na pár dní opustiť svoju milovanú nemocnicu, kde pracovala ako lekárka – pôrodníčka.

– Je celkom možné, že deti sa budú rodiť i bez teba, – povedala jej stará mama tak presvedčivo, že mama uverila.

Okrem rodičov mali ísť i moje dve sestry Karolína a Nikolka. Karolína to pokladala za služobnú cestu, pretože pôvodne chcela vlastniť cestovnú kanceláriu, no neskôr ju kvôli Norbertovi zrušila. Norbert bol jej kamoš. Presvedčil ju, že radšej by sa mala stať modelkou, a tak Karolína začala nacvičovať chôdzu po móle a podobné hlúposti, no potom vysvitlo, že Norberta viac ako Karolína zaujímajú staré obrazy, a tak sa moja sestrička radšej rýchlo vrátila k cestovke.

Päťročná Nikolka zase chce byť bábkoherečkou, čo v tomto prípade znamenalo to, že okrem nej malo cestovať

najmenej štyridsať ozrutných bábok.

– Zbláznila si sa? – zhrozila sa mama. – Myslíš, že pôjdeme sťahovacím autom?

– Nie, – povedala Nikolka, – ale svoje bábky neopustím. Ja som charakter. – A bolo rozhodnuté, pretože mama nedokázala na svoju najmladšiu dcéru zapôsobiť tak, aby jej oslabil charakter. Naša mama je vôbec mimoriadne charakterná, dôkazom čoho je, že sa stále pechorí v tej nemocnici, hoci, ako tvrdí oco, i podpora v nezamestnanosti by bola zaujímavejšia než to, čo tam dostáva ako mzdu.

No a potom som mala ísť už iba ja. Volám sa Adriana a mám dvanásť rokov, čo je vek, ktorý stará mama označuje za „prekrásny“. Raz neviem, prečo, keďže jediné, čo je na tom veku úžasné, je to, že konečne môžem sedieť v aute i na prednom sedadle. Inak sú to len samé nevýhody. Veď to poznáte – od dvanásťročného človeka všetci očakávajú, že presne vie, čo chce, pretože „už má na to roky“, zároveň mu však na každom kroku otrieskávajú o hlavu, že si v žiadnom prípade nemôže robiť, čo chce, pretože „na to ešte nemá roky“.

Ak ešte navyše dáte tak ako ja najavo, že chcete byť kriminalistkou podľa vzoru policajtky Makepeaceovej z toho televízneho seriálu, všetci sa na vás pozerajú ako na úplného pomätenca.

– Spomínam si na deň, kedy si ako novopečená škôlkarka ušla z domu a vybrala si sa na trojkolke na cestu okolo sveta, – zachmúrene podotkla mama. – Síce sme ťa našli hneď za druhým rohom, pretože si zapadla do blata, no už vtedy som pochopila, že občas budeš mávať hlúpe nápady.

– Kriminalistka? Ale veď sa nehodí, aby dáma jazdila na koni, – pridala sa stará mama.

– Na koni jazdia kovboji, – vysvetlila som.

– Ach, isteže. Ako som len mohla zabudnúť? – začudovala sa stará mama, zamyslela sa a dodala:

– No pre dámu sa nehodí ani to, aby hádzala lasom!

A tak to ide stále dokola.

Karolína sa mi vysmievala z iného dôvodu. – Krimi-na-listka? S tvou mozgovou kapacitou? Skvelé! Lotri, ktorých úspešne nechytíš, ti budú posilať pozdravy z Tahiti, kde budú užívať svoj lup!

Doma teda mala zostať iba stará mama, ktorá v žiadnom prípade nemienila opustiť svoju záhradu.

– Práve mi dozrieva moja obria jahoda! – vyhlásila, a tým povedala všetko.

Stará mama je totiž záhradkárka – výskumníčka. Ustavične sa usiluje vyšľachtiť nejakú novú plodinu, a zo všetkého najradšej experimentuje s jahodami. Najnovšie sa rozhodla, že jej jahody musia byť veľké aspoň ako pomaranče. Na začiatok, pochopiteľne, potom sa uvidí.

– Malé jahody sú nepraktické, – vysvetľovala. – Zber trvá pridlho a ak prihliadneme na fakt, že ich treba i odstopkovať, je to úžasne neefektívne. Pri záhradníčení je najdôležitejšie, aby sa človek otvoril novým myšlienkam a nebral niečo ako nemenný fakt len preto, že to tak funguje od stvorenia sveta. Ja som to spravila a prvý nápad, ktorý mi vhuhol do hlavy, bol ten, že jahody treba akomak zväčšiť.

Ubezpečila nás, že vyšľachtenie obrej jahody bude aspoň také prevratné ako vynález žiarovky. – A pritom je to vlastne prosté, – tvrdila. – Celý svet sa pochabie za miniaturizáciou, ľudia sú schopní zmenšiť akýkoľvek predmet až tak, že načisto zmizne. Vtedy to pokladajú za úžasnú vec, čomu ja vôbec nerozumiem. Veď ak niekto niečo zmenší až do neviditeľna, nebolo by vari lepšie tú vecičku nevymyslieť vôbec? Konečný efekt – totiž to, že v oboch prípadoch nebudeme mať nič – je rovnaký, no v druhom prípade si na dôvažok ušetríme množstvo práce!

Mávla rukou. – Ale to je ich vec. Ak sa však prestaneme opičiť po druhých a zmenšovať všetko a všetkých, budeme originálni, a teda i zaujímaví. A ak navyše začneme niečo zväčšovať, bude to v dnešnom svete hotový prevratný čin!

Víťazoslávne sa na nás pozrela cez silné sklá svojich okuliarov. – Ako prvý krok som sa rozhodla zväčšiť jahody!

Predstava nákladného auta, z ktorého svalnatí siláci gúľajú veľikánske jahody, nás načisto uchvátila. A keď jedna z pokusných jahôd nečakane prerástla svoje kolegyne, nafúkla sa a ďalej rástla, naša radosť nemala hraníc.

– Mamutík záhradný! – pomenovala svoj výtvor stará mama. – Konečne! Len čo dozrie, budeme slávní.

Zasnívane sa zahľadela do kúta obývačky. – Budeme v novinách. V televízii. V rozhlase. Vo filme. Na internete. Vrútia sa sem žurnalisti. Filmári. Podnikatelia so zmluvami. Zahraničný kapitál s dolármi a eurami. – Zrak jej skĺzol na nohy. – Preboha! Nemala by som si kúpiť nové papuče?

Všetko teda bolo v poriadku, no potom som si zlomila ruku. Veľmi hlúpo, pravdaže, a postaral sa o to stredoveký gauč starej mamy. Občas začne vŕzgať, a to je zvuk, pri ktorom stará mama neošedivie len preto, lebo už dávno šedivá je. Vŕzganie sa odstraňuje tak, že sa gauč niečím podloží – najlepšie pozvánkou z daňového úradu alebo dopravnej polície. Tak sme sa do toho pustili a Karolína nadvihla gauč tak vysoko, ako len vládala, čím mi umožnila vopchať podeň celú ruku. Vzápätí usúdila, že to prehnala, pretože pod gauč by sa teraz vošla nielen pozvánka, ale i príručka na používanie registračnej pokladnice, ktorou doposiaľ stará mama zabíjala muchy. Rýchlo teda gauč zase pustila... ibaže moja ruka tam zostala.

Nasledovala bolesť, röntgen, sadra a čierne predstavy o tom, ako znudene sedím na morskom brehu a gánim na kúpajúcich sa.

– Samozrejme sa budeš kúpať! – presviedčala ma Karolína. – Ruku so sadrou necháš trčať dohora, a basta! Bude to romantické, pretože ti na nej budú pristávať kormorány a možno i lietajúce ryby.

– Nie! – skríkla som. – Zostanem doma!

Všetci stuhli, a ja najviac. Čo to trepem, prepána? Čo mi

to zišlo na um? Vzdať sa mora???

No postupne to prestalo vyzerat' neuveritel'ne. Pár dní v prázdnom dome sa mi začalo pozdávať viac než mrzuté zazeranie na morskú hladinu, a keď sa rozhodla zostať i Karolína, lebo nečakane zohnala zaujímavú brigádu, bolo rozhodnuté. Mama, oco a Nikolka odcestovali na Krétu a stará mama, Karolína, Július Cézar, Mamutík záhradný, moja ruka a ja sme zostali doma.

Pochopitel'ne, po ich odchode sa mi srdce zovrelo ľútosťou. Kréta je Kréta, či nie? Predsa len som mala ísť!

Vzápätí sa však udialo toľko napínavých vecí, až sa mi z toho zakrútila hlava.

Kdesi ďaleko umieral Veľký Mafián. Navyše mi môj kamarát, správca múzea, prezradil, že tesne v našom susedstve objavil pravú a nefalšovanú egyptskú záhadu a chcel ju čo najskôr rozlúštiť, aby mal čo napísať do mestskej kroniky. Vzápätí sa zjavila Bzdocha a tesne za ňou Frankenstein, ba i gróf Monte Christo. Medzitým prikvitol aj Maximilián Veľký... alebo to bolo naopak?

Akosi sa mi to poplietlo. Takže ešte raz a pekne po poriadku. Najprv umrel Veľký Mafián, ibaže o tom som nevedela. Nevedela som ani to, že Mafián si pred smrťou vypýtal papier a keď dopísal, udalosti sa dali do pohybu. Mafián totiž na ten papier s námahou a sťažka načarbal našu adresu...

2. Chodba do minulosti

Keď naši odišli, celý dom čudne stíchol. Bolo to iné ticho ako po ostatné dni. Keď sa všetci motajú po meste a majú sa každú chvíľu vrátiť, ticho v dome je síce tiež ticho, no akési veselé. Toto ticho bolo smutné. Márniové, povedal by Duško z konca Brečtanovej ulice. Duško je kamoš našej Nikolky. Krpec, ale myslí mu to. Márniové ticho podľa neho znamená, že človeku je z neho na umretie.

Bolo mi teda na umretie a stále znova a znova som ľutovala svoje rozhodnutie zostať doma. Keď som sa už od ľútosti takmer rozplakala, schmatla som rozčítanú knižku a vyrazila som do galérie.

Galéria sa nachádza v starom kaštieli na konci našej štvrte. Je v nej veľa vzácných sôch a obrazov, no pre mňa je oveľa zaujímavejší park za galériou, kde rastú staré stromy. Keď na niektorý vyleziete, konáre sa za vami zatvoria a ocitnete sa v inom svete. Chodievam tam, keď chcem byť sama, čo je situácia, ktorá nastala práve dnes. Ved' uznajte – Kréta, a ja nielenže som zostala doma, ale dokonca som si tú možnosť sama vybrala!!!

Zakrátko som bola pri galérii. Otvorila som bránu, vkročila do tmavého podchodu, vedúceho do parku a zamyslela som sa nad tým, ako sa dostanem na strom so sadrovým závažím na ruke. Vtom sa odchýlilo okienko na prízemí a zjavila sa v ňom okrúhla, na ježka ostrihaná hlava správcu galérie.

– Dobre, že ideš, – zavolať. – Niečo pre teba mám.

Zmocnila sa ma zvedavosť. Čo to môže byť? Strom som vypustila z hlavy a zahla som do studenej chodby, na konci ktorej bola správcova kancelária.

Otvorila som dvere a prekvapene som zastala na prahu.

Okno zakrýval hrubý záves a v miestnosti panovalo

tajomné šero. Správca, milý starý pán, sedel za veľkým písacím stolom, zaprataným neuveriteľným množstvom papierov. Už niekoľko rokov totiž písal podľa starých záznamov kroniku mesta, ktorá i teraz trónila na čestnom mieste, to znamená na samom vrchu papierovej pyramídy.

– Prečo ste potme?

– Študujem staré papiere, – odvetil tlmeným hlasom. – Denné svetlo im nerobí dobre. A čo ty? Si akási zelená.

– Naši šli na Krétu, – zahundrala som a vošla som dnu.

– Predvčerom som stretol tvoju mamu. Vraj si odmietla ísť. Kvôli tej sadre.

Žalostne som prikývla. – Ibaže...

– Ibaže si vlastne chcela, a oni to nezbadali, však? – uškrnul sa správca. – Hra na hrdinu sa občas nevyplatí.

Hrča v mojom hrdle sa menšila. Zlatý správca. Pochopil, ako to bolo. Vždy bol super. Aj miesto na strome mi našiel on. A občas mi dovolil sedávať v rokokových kreslách. A vždy som sa mohla hrať s jeho kocúrom Martinom.

– Zabudni na Krétu, – mávol rukou správca. – Ešte sa tam dostaneš. Teraz sa schyľuje k dôležitejším veciam, a to priamo tu! – d'obol prstom do masívnej dosky písacieho stola. Zvedavo som sa na ňu zahľadela. Jediné, k čomu sa podľa mňa na nej schyľovalo, bol pád kroniky mesta z vrcholu pyramídy, ktorý sa povážlivo nakláňal. Ešte jedno také gesto, a všetko sa zosype a pochová správcu aj s ko-cúrom Martinom tak dokonale, že ich nevyhrabe ani čata záchranárov s cvičenými lavínovými psami.

– V našej štvrti budú rúcať niekoľko domov, – povedal správca. – Pokladám to za barbarstvo, veď i domy majú dušu. Ale už je rozhodnuté. Vieš o tom, že aj na vašej ulici je prázdna vila, ktorú zbúrajú?

Mlčala som a správca pokračoval:

– Keď som sa dozvedel, ktoré domy zvalia, trochu som sa pohrabal v ich histórii a zistil som zaujímavú vec.

Podal mi akýsi papierik. Bol na ňom obrázok veľkej

poschodovej vily, obklopenej vysokými stromami.

Poznala som ju, občas som okolo nej chodievala. Ibaže na obrázku vyzerala upravené, kým v skutočnosti bola ošarpaná, s opadanou omietkou a slepými oknami, ktoré dávno zabudli, aké to je, keď sú umyté.

– Viem, ktorý je to dom, – povedala som. – Je prázdny.

– Veď práve, – prikývol správca. – A pritom to bola pekná stavba. Uvažoval som, prečo je prázdna, a zistil som...

Zatajila som dych. Cítila som, že správca už-už vytiahne zo svojich žltých listín dávne tajomstvo.

– Pôvodný majiteľ odišiel hneď po vojne do zahraničia, – povedal správca. – Vtedy to urobilo veľa bohatých ľudí... ibaže jeho žena s ním nešla. Povráva sa, že zostala tu, aby strážila cenné predmety, ktoré on nestihol pobrat'. Údajne sa mal po ne vrátiť, no to sa nikdy nestalo. Zrejme tam bolo veľa starožitností, ba i cennosti z egyptských pyramíd.

– Z pyramíd? V dome na našej ulici?

– Možno sú to len také povedačky, – usmial sa správca. – Ľudia toho nahovoria... vlastne, o vile sa toho povráva viac. Jedna verzia hovorí o majiteľovej žene, ktorá sa tam dodnes ukrýva, druhá, a tá je zaujímavejšia, o akomsi faraónovom tajomstve. Vraj tie cennosti nestráži majiteľova žena, ale faraón, ktorému kedysi patrili.

– Začína to byť napínavé, – zahundrala som.

– Tiež si myslím. Majiteľ vily často navštevoval Egypt, pretože ho veľmi priťahovali pyramídy vrátane pokladov, ktoré by sa tam mohli ukrývať'. Navyše mal rád záhady a nevysvetliteľné javy. Ak tieto dva fakty spojíme dokopy...

– Tak čo? – vyvalila som oči.

– Ani nás neprekvapí, že tento pán tvrdil, vraj sa mu podarilo nájsť cestu do iného sveta.

– Myslíte medzi mŕtvych?

– Nie celkom. Vraj našiel dvere do sveta starého Egypta. Chodbu, ktorou sa dá dostať zo súčasnosti rovno do Egypta z čias faraónov.

– Ale veď to je hlúposť! – pohoršila som sa. Správca, vzdelaný človek, a aké nezmysly rozpráva!

– Hlúposť a či nie, podľa tejto verzie sa vo vile ne-vyskytuje majiteľova žena, ale faraón. Ozajstný staroveký faraón so všetkým, čo k nemu patrí.

– A čo tam robí? Býva v podkroví a v noci hrá na klavíri?
– spýtala som sa ironicky.

– Vieš, Adriana, – vážne povedal správca, – existuje veľa ľudí, ktorí veria, že možno prechádzať z jedného sveta do druhého. Zo sveta súčasnosti do sveta minulosti. Ak taký priechod nájdeš, raz-dva sa ocitneš v inom prostredí a v inom čase.

– Napríklad v starom Egypte.

– Napríklad, – prisvedčil správca. – Nuž a tá druhá verzia tvrdí presne toto. Že v starej vile je spojnica medzi dvoma svetmi.

Na chvíľu zavládlo ticho. Zmätené som sa zahľadela na správca. Jeho tvár sa strácala v šere, nedokázala som odhadnúť, či hovorí vážne, alebo si zo mňa iba strieľa. Spojnica medzi dvoma svetmi, dvere do starého Egypta, prepána! I keď...

– Aj Bermudský trojuholník by mohol byť takouto spojnicou, – povedala som nevdojak. – Ibaže...

– Ibaže čo?

– Tam je to iné. More, búrky a hmly a...

– To sú len kulisy, Adriana, – povedal správca. – Takýto priechod môže existovať hocikde.

Zase zavládlo ticho. V miestnosti sa zotmelo, akoby slnko zašlo za tmavé mraky.

– Roztiahnem závesy, – navrhla som, ale správca ma pohybom ruky zastavil.

– Toto bude lepšie, – povedal, vybral z vitríny starožitný svietnik s piatimi sviecami a postupne ich všetky zapálil. Mihotavé svetlo osvetlilo jeho bledú tvár a malú miestnosť naplnil štipľavý dym.

– Prečo nerozsvietite svetlo? – spýtala som sa a podvedome som stíšila hlas.

– Vypadol prúd. O chvíľu to iste opravia.

Pozorovala som poskakujúce žlté plamienky. Pritáhovali ma, boli ako zlovestné mačacie oči.

Napokon, prečo nie? pomyslela som si zrazu.

– Staré domy občas ukrývajú veľa tajomstiev, – podotkol správca. – Tento možno ukrýva faraónovo tajomstvo.

– Ako zistíme, či je to pravda? – spýtala som sa priškrtené. Potemnelá miestnosť, napätá správcova tvár a magické svetlo sviečok spôsobili, že som sa začala cítiť nesvoja.

– Vraj faraón ten priečhod stráži, – povedal správca. – Podľa kroniky sa zjaví iba za jasnej mesačnej noci, presne hodinu pred polnocou, v najväčšej miestnosti na poschodí a ukáže cestu do druhého sveta.

– Bf, – striaslo ma. – Tá prvá verzia sa mi pozdáva viac. Tá o majiteľovej žene, ktorá sa stratila.

– Isté je, že po jeho odchode ju už nikto nikdy nevidel. Akoby sa prepadla pod zem.

– Možno odišla tajne. Stará mama hovorí, že pravá dáma si vždy vie veci zariadiť tak, aby ostatní videli iba to, čo chce ona.

– Možno, – pripustil správca. – Lenže po čase sa začalo povrávať, že tá pani je stále v dome, že blúdi po chodbách a hľadá svojho muža, ktorý ju opustil.

– Akurát! Napríklad moja sestra Karolína by v nijakom prípade neblúdila nikde na svete, nielen po akýchsi chodbách. Vyrútila by sa von a hneď by zistila, kam sa vyparil jej manžel. Tým chcem povedať, že po chodbách blúdia iba...

Zarazila som sa.

– Áno, – prikývol správca. – Presne tak.

Vylúčené, chcela som zvolať, strašidlá a duchovia už vyšli z módy, dávno sa odsťahovali do Škótska, kde je veľa hmlistých dní a noci sú vraj občas také dlhé, že slnku sa ani neoplatí vyjsť.

– Je mŕtva? – spýtala som sa iba.

– Povráva sa. Vraj tesne pred odchodom nečakane zomrela, no jej telo nikdy nepochovali, stále je teda v dome. Duch nemá pokoj, chodí po chodbách a vyrušuje obyvateľov.

– Ale veď tam už potom nikto nebýval!

– Spočiatku áno. Viacerí sa tam chceli usadiť, no nik tam nevydržal. Známe veci – pohybujúce sa predmety, kroky na povale, búchanie okeníc... Neskôr tam zriadili baletnú školu. No dievčatá sa tam necítili dobre, v miestnostiach bol stále prievan, i keď bolo všetko pozatvárané, navyše často prichádzalo k úrazom... Žiačky sa postupne odhlasovali a školu museli zavrieť. Odvtedy dom chátra. Nuž a teraz ho idú zvaliť, a tak navždy zanikne možnosť, aby sme sa dozvedeli, čo sa tam naozaj stalo.

– Čo urobíme? – spýtala som sa a srdce sa mi rozbúchalo.

– Pozrieme sa tam, – usmial sa správca. – Ak stretne me bielu pani, prest'ahujeme ju do galérie. Bude tu strašiť zlodějov.

Trochu priškrtené som sa zasmiala. Napätie povolilo. Napokon – akýže strach? Všetko sú iba reči. Mŕtva žena, faraón... akurát! I keď správcové oči na mňa hľadeli spoza horiacich sviec s čudnou nástojčivosťou.

– Pôjdeme, – súhlasila som.

– Číslo 99, – pripomenul správca. – To je ten dom.

Pobrala som sa domov. Už sa mi nechcelo vyliezť na strom a smútiť za Krétou. Správca mal pravdu. Je tam tisícky rokov, iste ešte vydrží aspoň dovtedy, kým sa na ňu vyberiem i ja. Ale dom na našej ulici je momentálne zaujímavejší. Dom, ktorý zakrátko zahynie.

Pomyslela som si, že by som si mala kúpiť baterku. A vari i nejaké lano.

Na chodbe galérie bola tma. Automaticky som stlačila vypínač a prekvapene som sa strhla, keď veľký luster vysoko nad mojou hlavou poslušne zažiaril jasným bielym

svetlom.

Správca hovoril, že nejde prúd...

Vonku sa zamračilo, no na dážď to zatiaľ nevyzeralo. Náhlila som sa, aby som v pokoji popremýšľala o všetkom, čo mi správca porozprával.

Zahla som do našej ulice a od prekvapenia som si takmer sadla na zem.

Na chodníku pred našim domom bola stará mama. Chodila sem a tam, rozhadzovala rukami, podchvíľou čudne poskočila na jednej nohe, skrátka, vykonávala všetky činnosti, ku ktorým by sa dobre vychovaná dáma nikdy neznížila, pretože, ako vždy tvrdí stará mama, pôsobili neokrôchaným a neogabaným dojmom. Keď ma zbadala, znova poskočila na mieste a ozlomkrky sa mi rozbehla v ústrety, až jej z hlavy spadol klobúk, bez ktorého dáma, ako ma vždy poučala, jednoducho nesmie vyjsť na ulicu.

Ani si to nevšimla.

– Konečne si tu! – vyhŕkla. – Stalo sa! Niečo! Strašné! Teda, kedysi by som to pokladala za poklonu, no teraz už... – vysvetľovala popletene.

– Nieko ti ponúkol manželstvo! – vyľakala som sa.

– Také zlé to zase nebolo! – Stará mama sa tajnostkársky naklonila ku mne, až sme sa dotkli špičkami nosov.

– Sledujú ma, – zašepkala. – Objavili sa tu podozriví ľudia, špióni, agenti, alebo ako sa to volá, a sledujú ma!!!

3. Nevzdáme sa!

Chvíľu som mlčky vyvalovala oči na starú mamu.

Zbláznila sa, zišlo mi na um. Celý čas prorokovala, že ak sa budem pozerat' na tie nemožné seriály v telke, načisto mi preskočí, a teraz sa to stalo jej. Áno, bezpochyby. A ved' i vyzerá akosi čudne. Má opuchnuté oči a špičku nosa o poznanie ružovejšiu ako obyčajne.

Stará mama mi zrejme ozaj čítala myšlienky. Siahla do vrecka, vybrala čipkovanú vreckovku a spôsobne sa vy-smrkala. – A keďže nešťastie nikdy nechodí samo, na dôvažok som prechladla, – dodala mrzuto. – Dobre vieš, čo pre mňa znamená nádcha.

Vedela som. Nádcha vždy dokázala starú mamu na týždeň vyradiť zo života.

– Ak dáme tečie z nosa, nemá sa čo ukazovať na svetle božom, – vravievala vo chvíli, keď za sebou zatvárala dvere svojej izby. – Vyzerá nevkusne, navyše zdurená sliznica tlačí na mozog a znižuje jeho intelektuálny výkon. Tento stav treba prečkať v ústraní, aby človek nenapáchal množstvo unáhleností.

– No, ved' už bude dobre, – povedala som povzbudzujúco, schytila som starú mamu pod pazuchu a nasmerovala som ju k dverám. – Pôjdeme dnu, tam ťa nikto nebude pre-nasledovať. Uvarím ti čaj, ľahneš si...

Nepočúvala ma.

– Boli dvaja, – mumlala, – čo, pravdaže, nevylučuje, že v skutočnosti boli traja, ak nie i štyria. U takýchto odroňov človek nikdy nevie. Sledovali ma. Keď som zahla doľava, zahli aj oni, doprava to isté. Aj do galantérie za mnou vošli. Taká som bola rozčúlená, že som namiesto dvadsiatich centimetrov červenej stužky kúpila dvadsať metrov oranžovej. Čo budem robiť s toľkými metrami oranžovej stužky? Veľké nešťastie! A tí zatiaľ stáli za mnou a akoby nič si prezerali vystavené nite do šijacích strojov. Hneď som ich prekukla. Sú to špióni!

– Špiónov nepoznáme podľa toho, že si obzerajú nite do šijacích strojov, – namietla som.

– Nepoučuj ma, – odvrkla stará mama. – Špiónov poznáme podľa toho, že robia načisto nepravdepodobné veci.

– Ale prezeranie ihiel do šijacích strojov nie je až také nepravdepodobné!

– Možno, – nechotne pripustila stará mama. – No keď som vychádzala, jeden z nich mi pridržal dvere, takže mi bolo jasné, že to nie je s kostolným poriadkom.

– Lenže...

– Nijaké lenže! Pod' so mnou, ukážem ti, o čo ide.

Zamierili sme do záhrady. Stará mama otvorila bránu a po úzkom chodníku sme vykročili medzi rastlinstvo.

Zastali sme až pri jahodách.

– Pozri! – povedala hrdo.

Medzi záľahou jahodových listov a množstvom nezrelých, normálnych, a teda malých jahôd, sa zreteľne vynímala jedna, pripomínajúca skôr jablko. Veľké zelené jablko, aké býva v televíznych reklamách.

Lenže toto nebolo jablko. Bola to pýcha starej mamy, jahoda, nazvaná Mamutík záhradný. Visela na hrubočiznej stonke, ktorú stará mama ohľaduplne podložila krátkym hrubým klátikom, aby sa nezlomila, a ešte ju priviazala špagátom k tyčke ako fazuľu.

– Už rozumieš? – zašepkala stará mama. – O toto im ide!

– Prečo šepkáš? – čudovala som sa.

– Asi nás odpočúvajú. Možno sú v susednej záhrade.

Nevdojak som pozrela smerom k susednej záhrade. Nikde nikto. Okná susedného domu boli zavreté, závesy zatiahnuté.

Za jedným z okien sa pohol záves. Vzápätí sa slnečné lúče odrazili od skla... Nieкто nás pozoruje d'alekohľadom!

Hoci bolo teplo, po chrbte sa mi rozbehli zimomriavky.

– Hlúposť... – pevne som zovrela lakeť starej mamy. – Odkiaľ by sa dozvedeli o tvojej super jahode?

– Sama som to vytárala, – mrzuto priznala stará mama.